

oznanilo

Govori
o Kristusu
le tedaj,
ko si
vprašan
o njem.

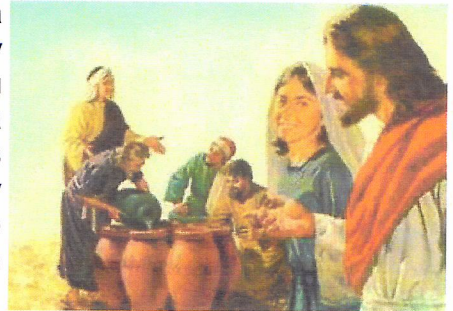
Toda živi tako,
da te bodo
vprašali
o Kristusu!
(Paul Claudel)

**4. nedelja
po Božiču**

**letu VII /2010-16
17. januar 2016**

ZNAMENJE BOŽJE LJUBEZNI

O življenju v zakonskem stanu kroži veliko anekdot. Ne bi želel biti pesimist in zakona primerjati z mučeništvom, a ostaja dejstvo, da je zakonsko in družinsko življenje včasih obremenjujoče in zahtevno ter terja veliko naporov in truda, ki pa je tudi velikokrat poplačan. Preveč poudarjamo težave skupnega življenja in danes se v družbi že uveljavlja mnenje, da je trajnost zakona skoraj nemogoča. Res je, da zakonca iz svoje moči ne moreta izpolniti težke naloge pričevanja za Kristusa, a zato v zakramentu sv. zakona Kristus stopa v njuno skupno življenje,

da bi posvetil njuno medsebojno ljubezen in jo blagoslavljal ter možu in ženi dajal moč za skupno življenje.

Zakonca naj zato v medsebojnem darovanju, ki temelji na ljubezni, s skupno molitvijo, v kateri bosta prosila za vztrajanje v zakonu, povabita medse Kristusa, kakor sta ga povabila na svojo svatbo mladoporočenca v Kani, kakor beremo v današnjem evangeliju.

Na svatbi je Kristus spremenil vodo v

vino in tako naredil prvo znamenje (Jn 2,11). To je bilo izredno znamenje – mi ga običajno imenujemo čudež. To in druga Jezusova znamenja kažejo na Jezusovo božanstvo in ljubezen. Jezus je z njim pokazal, da je Božji Sin, ki skrbi za človeka in vidi njegove

potrebe. Česar se Kristus, Božji Sin, dotakne, temu da novo vse-

bino. Vodo je spremenil v vino. In še danes se pri vsaki maši z Božjo pomočjo vino spremeni v Jezusovo kri. Bog zmore snov (materijo) spremeniti, posvetiti. Pri tem velikokrat uporabi človeka. Tudi pri zakonu Bog pokliče moškega in žensko, da sodelujeta pri njegovem odrešenjskem načrtu, da bi po njuni darujoči se ljubezni priklical nova človeška življenja in da bi sveto živela med drugimi ljudmi. Ljubezen zakoncev tako lahko postane znamenje Božje darujoče se ljubezni v nevernem svetu.

Svetovna statistika / katoličani

Več kot 1,25 milijarde katoličanov Cerkev opravlja veliko delo v vzgoji, izobraževanju in pri pomoči ljudem. Vatikanska agencija je objavila statistične podatke o katoliški Cerkvi in katoličanih po vsem svetu. Iz podatkov leta 2013 je razvidno, da je bilo tega leta več kot 1.253.926.000 katoličanov; to je 17,68 odstotkov vsega prebivalstva. Število se je v

času, ki ga obsega poročilo o štetju, povečalo za več kot 25 milijonov - v Ameriki (za 15 milijonov) in Afriki (za 7,5 milijona), ne pa tudi v Aziji in Evropi, v Oceaniji se je rahlo zmanjšalo. Povečalo se je tudi število duhovnikov, in sicer za več kot tisoč, vsega skupaj na 415.348. Redovnikov je bilo 134.816, 55.253 pa laičnih bratov. Zelo se je zmanjšalo število redovnic v Ameriki, Evropi in Oceaniji: za več kot 10.000. Malo se je povečalo le v Afriki in Aziji. Vseh skupaj jih je bilo 693.575. Tudi število bogoslovcev je, z izjemo Afrike, upadlo na vseh celinah. Pri škofih se je povečalo za 40, tako da jih je bilo pred dvema letoma 5173. Za več kot tisoč se je povečalo število stalnih diakonov – na 43.195. Po vsem svetu je, izjemoma v Oceaniji, vedno več laičnih misijonarjev. Zadnje število, ki ga navaja Fides, se je ustavilo pri 367.679 (plus 5191). Katehistov je 3,16 milijonov.

Pred tremi leti je bilo 73.263 katoliških vrtcev, ki jih je obiskovalo skoraj sedem milijonov otrok. V skoraj 100.000 osnovnih šolah so učitelji poučevali več kot 32 milijonov učencev, v 45.000 gimnazijah pa profesorji več kot 19 milijonov dijakov. Na katoliških univerzah je bilo vpisanih 2,7 milijona študentov. Konec leta 2013 je sprejemalo in zdravilo bolnike 5.034 katoliških bolnišnic, večina (1495) v Ameriki. Cerkev je upravljala 16.600 razdelilnic živil, 611 domov za gobavce, 15.518 domov za ostarele, 9770 sirotišnic, 14.391 zakonskih posvetovalnic in 3896 centrov za družbeno rehabilitacijo.

Prisotnost Boga v življenju

»Karkoli vam poreče, to storite!« (Jn 2,5). To so besede iz pripovedi o svatbi v Galilejski Kani, ki so temeljne za razumevanje vsega Janezovega evangelija, saj je poln simbolne govornice. Marija prva od gostov ugotovi, da ni več vina, kajti njena pozornost je povsem namenjena drugim. Vino je simbol Božjega veselja, Božje ljubezni, Božjega življenja; vino je tisto, kar razveseljuje življenje. **»Dobro vino« na svatbi pomeni prisotnost Boga samega, ki človeka do konca napolni in izpolni.** Če tega »vina« zmanjka, človek izgubi svojo identiteto, svojo bogopodnost, in začne propadati. Drama vsakega človeka je prav v pomanjkanju tega vina v njegovem življenju: takrat zmanjkuje ljubezni, veselja in življenja; življenje postane sivo, prazno, težko. Bolj ko potrebujemo zunanje vzroke za veselje, bolj to kaže na pomanjkanje »vina«. Kadar ne znamo biti veseli samih sebe, čeprav smo Božji dar; kadar se ne znamo veseliti nad drugimi, ker jih ne prepoznamo več kot Božji dar – zlasti v krogu družinskih članov; ali kadar se ne znamo več veseliti nad naravo in vsem, kar nas obdaja, ter želimo praznino zapolniti z vedno več stvarmi in ljudmi, kar pa še

bolj jemlje veselje nad tem, kar imamo – kadar se vse to dogaja, takrat nam je gotovo zmanjkalo Božje ljubezni v odnosih, takrat ne znamo več gledati z Marijinim pogledom na vse okoli nas.

In takrat nam Marija, potem ko je Sinu povedala o naših praznih vrčih, reče: »Karkoli vam reče, storite!« (Jn 2,5) To je Marijina rešitev: bodite pozorni na Božjo besedo; kaj vam ona pravi. **Bogu moremo prisluhni na več načinov: on govori po razumu – modrosti, po Svetem pismu, po konkretnih življenjskih situacijah in ljudeh v njih, govori pa tudi po nauku Cerkve.**

SVETO PISMO

Jezus jim reče:

»Napolnite vrče z vodo!«

In napolnili so jih do vrha.

Nato jim reče: »Zajemite zdaj in nesite starešini!«

In nesli so.

Ko pa je starešina pokusil vodo, ki je postala vino, in ni vedel, od kod je – strežniki pa, ki so bili vodo zajeli, so vedeli – pokliče ženina in mu reče:

»Vsak človek najprej daje dobro vino, in ko se napijejo, tedaj slabše.

Ti pa si dobro vino prihranil do zdaj.« (Jn 2,7–10)

Greh je najbolj škodljiva bolezenska klica

Vsi se spominjamo prizora iz evangelija po Janezu 9,1 in naprej: »Rabi, kdo je grešil, on ali njegovi starši, da se je rodil slep?« Ne moremo trditi, da je bolezen posledica greha, čeprav pravimo s svetim Pavlom (Rim 6,27), da sta bolezen in smrt »plačilo za greh«. **Skoraj vsi pa bi se v nasprotju s tem lahko strinjali v trditvi, da je greh najbolj škodljiva bolezenska klica v družbi.** Če bi po čudežu takoj in dolgoročno izginile vse bolezni in vse telesno trpljenje, ki izhaja iz oholosti: nasilje nad ljudmi, narodi, vojne z vsemi neposrednimi in posrednimi posledicami (in to dolgoročno); posledice požrešnosti: bolezni presnove, alkoholizem, motnje krvnega obtoka; posledice nečimrnosti: čezmerna tekmovalnost, obrekovanje, prepiri; posledice poželenja: spolne bolezni, aids, endokrine motnje ... Ne pozabimo tudi, da k tem grehom prispeva veliko sodelavcev in propagandistov: pisateljev, fotografov, novinarjev, nepreudarnih zdravnikov, farmacevtov, publicistov, politikov, poslovnežev ...; če bi nam poleg tega uspelo odstraniti patološke posledice

brezbrižnosti (lenobe), trme, pohlepa, sle po moči, laži, duha maščevalnosti, goljufijo in sovraštvo ..., tedaj bi se naš svet spremenil do neprepoznavnosti v svet brez greha in fizično trpljenje bi bilo zelo omejeno.

Greh kot upor

Če pomislimo, da pomeni krščansko življenje združitve z Bogom, odgovor človeka na božjo besedo, da je krščansko življenje pogovor z Bogom, je »Deus et anima« po svetem Avguštinu, če pomislimo, da je vera osebna zveza ljubezni z Bogom in da je potemtakem popolnost življenja v dajanju Bogu, navezava na božje hotenje, velikodušen odgovor na njegov klic, potem je greh po svoji vsebini hotenje po neodvisnosti od Boga, avtonomija in upor, zavrnitev odvisnosti, želja biti kot Bog, »bosta kot Bog«, kot je prišepnila kača ali kot je rekel sveti Tomaž. Začetek vsakega greha so samoljubna hotenja. **Greh je prostovoljno obračanje od Boga, nedovoljeno prostovoljno obnašanje ustvarjenega bitja v nasprotju z zakonom ali božjo zapovedjo, »ljubezen do sebe, prav do preziranja Boga«, kot pravi sv. Avguštin, kar prinaša s seboj božjo nenaklonjenost.** Kdor me ljubi, izpolnjuje moje zapovedi (prim. Jn

14,21). Se pravi, prva je ljubezen, ljubeča združitev z Bogom. Vsi grehi so neurejen apetit, katerega težo merimo po nasprotovanju ljubezni, pravi sv. Tomaž.

Greh je potrebno vedno postaviti v

(osebni) odnos osebe z Bogom, ker rani osebno ljubezen: Bog je ljubezen (Jn 4,8); in ker zavrnamo ljubezen, pomeni, da bolj ljubimo sebe kot Boga. Vsak greh je izraz egoizma. Je toliko težji, kolikor bolj v notranjost, kolikor globlje se ukorenini v osebi, zato sta napuh in sovraštvo večja kot poželenje, čeprav le-to globoko razvrednoti duha in preprečuje, da bi se odprli Bogu in bližnjemu.

Moralna krivda je v volji, da prekršimo zakon in ravnamo v nasprotju z razumom, kar sta vidika božje volje. Kdor ne posluša razuma, ne posluša

Boga. Greh je notranje, včasih tudi zunanje dejanje prekinitve odnosa z Bogom, zavrnitve božje ljubezni. Grešimo proti Bogu. Pravi greh se zgodi samo na področju vere. **Zakrament sprave**

Najvažnejše pri vsakem zakramentu, tudi pri spovedi, je delovanje Kristusa

v človeku, posvečevanje, ki nam ga prinaša. Jezus Kristus nas očiščuje in povišuje in grešnik se mora obtoževati pred spovednikom, pred Cerkvijo zato, ker je Jezus to sam prenesel nanjo, tako da se vračanje k Bogu ne more

izvesti drugače, kot da se vrnemo v cerkveno skupnost.

V skladu s katoliško vero je spoved zakrament in zato tudi če ni pravega sodišča, ki bi podeljevalo odvezo, vsebuje Kristusovo delovanje, ki spreminja obtoženca; ne samo da ga prizna za očiščenega (dobesedno: da ga imenuje dobrega) in mu odpusti grehe, temveč ga tudi vsebinsko (snovno) spreminja. Naredi ga deležnega božje narave.

To pomeni, da naša beseda, naša izpoved vstopi v območje (domeno) zakramenta in se tako poveže s Kristusovo duhovniško dejavnostjo. Naša spoved ne more biti omejena samo na obtoževanje, priznanje grehov, temveč mora postati tudi češčenje Boga s ponižnim priznanjem njegove sodbe in njegovega usmiljenja.

Ljubezen, vir in duša družinskega življenja

Zakonska zveza vsebuje temelj, s katerim se spodbuja prava družinska skupnost med starši in otroki, med otroki ter med ostalimi člani družine. Skupnost temelji v krvnih vezeh, ki jih plemenitijo bogate vezi duha ljubezni, ki so duša odnosov med člani. V tem je moč živosti skupnosti družine.

Krščanska družina je poklicana

ustvarjati to »novo« izvirnost skupnosti, ki jo potrjuje in izpolnjuje npravna človeškost. Sveti Duh, ki se razliva pri obhajanju zakramentov, je neizčrpna živa korenina, ki nadnaravno hrani skupnost družine, ki v veri sprejema Kristusa in edinost njegove Cerkve. Vsi družinski člani, vsak s svojimi

darovi, z milostjo in odgovornostjo vsak dan gradijo skupnost oseb, kjer družina postaja »šola humanosti bolj polna in bogata« (CS 52). V njej je skrb in ljubezen do malih, bolnih, starejših, z vsakodnevnim medsebojnim služenjem in iskanjem skupnega dobrega v veselju in žalosti.

Člani družine so poklicani, da si v potrebah med seboj pomagajo od rojstva do smrti. Družina je resnično »svetišče življenja«, mesto, kjer dar življenja ustrezno sprejema in promovira, v nasprotju z mnogimi odstopanji, ki otežujejo resnični razvoj človeka. Zato družina odločno in

nenadomestljivo gradi »kulturo življenja«.

Tako kot Cerkev je tudi družina poklicana k »evangeliju življenja«. Naloga, ki posebej zadeva starše, je vnašanje smisla življenja, ki se vedno obnavlja v zavesti, da je življenje zastojni dar. V rojevanju otrok starši spoznavajo, da je otrok sad medsebojne ljubezni, je dar za oba, je »dar od daru«.

Vzgojno poslanstvo staršev je otrokom približati »evangelij življenja«. Z besedo in vsakdanjimi zgledi v medsebojnih odnosih, obnašanjem in konkretnimi znamenji starši svojim otrokom odkrivajo resnično svobodo, ki je dar posamezniku. Medsebojno spoštovanje, pravičnost, srčno dobroto, dialog, velikodušno služenje in solidarnost so vrednote, ki nam pomagajo sprejemati življenje kot dar.

Vednost o Bogu brez poznanja naše bede poraja domišljavost.

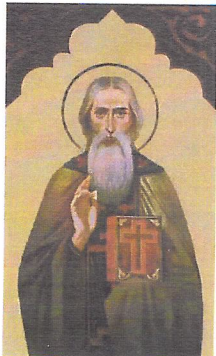
Vednost o naši bedi brez poznanja Boga rodi obup.

Vednost o Jezusu Kristusu ustvarja sredino, ker v njem najdemo tako Boga kot našo bedo.

(Blaise Pascal)

Oblast nad trenutkom je oblast nad življenjem.
(Marien von Ebner-Eschenbach)

SVETNIK TEDNA

19. januar
MAKARIJ

ALEKSANDRIJSKI

Makarij je skupaj z ženo Marto in dvema sinovoma zapustil Rezijo in se kot romar napotil v Rim na grobove svetih apostolov in mučencev.

Globoko pobožni so se postavili v vlogo izpovedovalcev vere. Med preganjanjem cesarja Dioklecijana (leta 250) so jih ujeli, ko so zbirali posmrtno ostanke mučencev. Bili so zaprti in obsojeni, ker na sojenju niso izkazali časti poganskim bogovom, ampak so se temu brez zadržkov odločno uprli. Zato so jih obsodili na mučeniško smrt. Makariju in sinovoma so odsekali glave, Marto pa so zadušili v eni od bližnjih močvar. Neka rimska spreobrnjenka, ki je bila temu priča, je vzela njihove posmrtno ostanke in jih pokopala na svojem posestvu ob Kornelijevi cesti.

SVETE MAŠE

NEDELJA, 17. januar 2016

2. nedelja med letom
za zdravje

NEDELJA, 17. januar 2016

3. nedelja med letom
za starše Pešti, Rozalijo in Ludvika

OZNANILA

1. Lepo vabljeni, da naročite verski tisk za leto 2016.

Ognjišče 45 EUR. Naša luč 35 EUR.

2. Na voljo je še nekaj Marijanskih koledarjev in Pratika.

3. V nedeljo, 24. januarja 2016, nas bo obiskal g. pomožni škof dr. Fraz Sharl. Ob tej priložnosti na obisk vabimo tudi duhovnike (g. Štekl, g. Ipavec, g. Müller), ki so v preteklem letu pomagali ter vodili nedeljske in praznične svete maše.

4. Lepo vabljeni na koncert, na katerem nastopa tudi Krištof Hrastnik. Kdaj, kje...: 27. januarja 2016, 19.30, Akzent-Theater. Več podrobnosti si lahko ogledate na oglasni deski pred cerkvijo.

Če v Cerkvi ne bi bilo
odpuščanja grehov, potem ne bi bilo
upanja v večno življenje
in v večno razbremenitev.

Zahvalimo se Bogu,
ki je svoji Cerkvi namenil takšen dar.
(sv. Avguštin)

Nekateri pravijo:

»Preveč hudega sem storil,
ljubi Bog mi ne more oprostiti.«

To so bogokletne besede.

To pomeni,

da postavljamo

Božji usmiljenosti meje.

Toda ona jih nima. Je brezmejna!
Nič ne razžalosti ljubega Boga bolj
kot to, da dvomimo
v njegovo usmiljenost.

(sv. Janez-Marija Vianney)

Leto usmiljenja

Brezbrižnost - prepoznate jo po frazah kot: »kaj meni mar«, »jaz nimam nič od tega«, »to se mene ne tiče«, »jaz tu nič ne morem«. Veliko je je, uspešno nas zajema, predružači nas od znotraj. Ima več imen. V lepi slovenščini ji pravimo brezbrižnost, pesniško jo je kdo imenoval »pišmevuhovska vseenost«, s tujko ji pravimo indiferenca. Pri nekaterih je povezana z nerazgledanostjo in neizobraženostjo, a to ne pomeni, da je pri razgledanih in izobraženih ni. Pri njih je povezana s cinizmom in nadutim odmikom. Podlegajo ji revni, podlegajo ji bogati. Revni, ker morajo najprej misliti na preživetje, bogati, ker jim brezbrižnost menda pomaga, da bi kaj od nakopičenega ne izgubili.

Brezbrižnost ni moralno nevtralna drža. Češ, ker smo brezbrižni, nikomur ne škodimo; ker nas družba in svet nič ne brigata, nismo krivi, če se družbi in svetu slabo godi. Nasprotno. Brezbrižneži res nismo hudobni ljudje, a je naš učinek na družbo in svet na koncu tak, kot da bi bili hudobni. Družba je zaradi brezbrižnežev slabša, planet je zaradi vasezagledancev bolj umazan. Ne nazadnje nas že staro krščansko izročilo uči, da zla ne rojevaš le, »ker si mnogo slabega storil«, ampak tudi, »ker si mnogo dobrega opustil«. Nemoralnost brezbrižnosti se zlasti pokaže, ko ta doseže institucionalno raven. Brezbrižnost držav in institucij do človeka

je pogosto povezana z gospodarskim interesom, kateremu prvo in edino je dobiček. Tej brezbrižnosti se rada pridruži še brezbrižnost do okolja. Zla spirala se na koncu izteče, kot

pravi papež, »v novo revščino in nova krivična stanja z zlovesčimi posledicami za varnost in družbeni mir«.

Tam, kjer je brezbrižnost najmočnejša, tam je tudi najbolj šibka. V človeškem srcu se najbolj bohoti in prav v človekovem srcu jo je moč najprej premagati. Kako? Papežev nauk je preprost: **spusti Boga v srce in usmiljenje te bo dvignilo iz pasivnega ždenja ter preobrazilo v sočutnega in dejavnega človeka.**

**STE SE DANES
ŽE NASMEJALI?**

Župnik pri verouku navdušeno razlaga, kakšna sreča in veselje nas čaka v nebesih. Nato reče otrokom: »Naj dvigne roko tisti, ki bi rad šel v nebesa.« Vsi otroci dvignejo roko, le Marko ne. »Marko, zakaj nisi dvignil roke?« – »Gospod župnik, jaz pa ne smem v nebesa. Mama mi je zabičala, da moram po verouku naravnost domov.«

Slovenski pastoralni center

Einsiedlergasse 9-11, 1050 Wien

Telefon: **0660/ 657 94 33** (Matija)

Skype: **Tratnjek Matija**

elektronska pošta: **info@spc-dunaj.net**

internetna stran: **www.spc-dunaj.net**

facebook naslov: **SPC Dunaj**

Odgovarja: **Matija Tratnjek**